श्रियं वसानश्चरति स्वरोचाः। महत्तदस्यासुरस्य नाम। आ विश्वरूपो अमृतानि तस्थौ" इति। 'आतिष्ठन्तं' रथमारोहन्तं यजमानं, 'विश्वे' देवाः, सर्व्वेऽपि देवाः, 'पर्य्यभूषन्' परितः अलङ्कृतवन्तः। अयञ्च रथस्त्वया अधिष्ठितः 'श्रियं वसानः' आच्छादयन् त्वयि सर्व्वसम्पदं करोत्वित्यर्थः। 'स्वरोचाः' स्वायत्तदीप्तिः सन् 'चरति' प्रवर्त्तते, 'असुरस्य' शत्रूणां निरशितुः, मित्राणां वा प्राणप्रदस्य, 'अस्य' रथस्य 'तन्नाम', 'महत्' अधिकं, त्वदीयो रथ आयातीति श्रुत्वा शत्रवः पलायन्त इत्यर्थः। एवंविधो रथो 'विश्वरूपः' बहुदेशसञ्चारेण बहुविधरूपः सन् 'अमृतानि' अमरण-साधनानि फलानि 'आतस्थौ' सम्पादयति॥

अथ तृतीयामाह। "अनु त्वेन्द्रो मदत्वनु बृहस्पतिः [१]। अनु सोमो अन्वग्निरावीत्। अनु त्वा विश्वे देवा अवन्तु। अनु सप्त राजानो य उताभिषिक्ताः" इति। हे यजमान रथमातिष्ठन्तं 'त्वां', 'इन्द्र-बृहस्पति-सोमाः', 'अनुमदन्तु, 'अनुमोदन्ताम् अङ्गीकुर्व्वन्ताम्। 'अग्निः', अपि त्वाम् 'अनु'क्रमेण 'आवीत्' रक्षतु। ये 'विश्वे देवाः', तेऽपि 'त्वाम्', 'अनु'क्रमेण 'अवन्तु', 'उत' अपि च 'सप्त राजानः' त्वदीयदिग्व्यतिरिक्ताः सप्तसु दिक्षु वर्त्तमानाः राजानो 'अभिषिक्ताः', ये सन्ति, ते सर्व्वेऽपि त्वामनुमोदन्तु॥

अथ चतुर्थीमाह। "अनु त्वा मित्रावरुणाविहावतम्। अनु द्यावापृथिवी विश्वशम्भू। सूर्य्यो अहोभिरनु त्वावतु। चन्द्रमा